

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicoꝝ, Et Alioꝝ
Ecclesiasticorꝝ Specvlꝝ**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

Murmurationem fugiendam esse. cap.xv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

nus dicit, prafatam poenam fufpenfionis procedere, etiam fi denuntians intenderet poenitentiam tantum, nō poenam eſſe imponendam. Si quis verò electionem, poſtulationem, vel prouifionem factam impugnat, in formam obijciens aliquid, vel perſonam, & plenè non probauerit, quod in formam opponit, ad expenſas, quas propter hoc pars altera fe feciſſe docuerit cōdemnatur. Qui verò in probatione defecerit eius, quod obijcit in perſonam, à beneficijs eccleſiaſticis triennio ſe nouerit ſuſpenſum. Ad quæ ſi intra illud tempus propria temeritate ſe ingeſſerit, eis ipſo iure perpetuò eſt priuatus, nullam ſuper hoc de miſericordia ſpem aut fiduciam habiturus: niſi maniſeſtiſſimis conſtiterit documentis, quòd ipſum à calumniæ vitio cauſa probabilis & ſufficiens excuſaret *.

Murmurationem fugiendam eſſe.

CAP. XV.

Quia nulla re Deum magis offendiſſe populus Iudaicus dicitur, quàm contra Deum murmurando, idcirco D. Paulus Corinthijs ſcribēs ^b: Ne, inquit, murmuraueritis, ſicut quidam murmurauerunt, & perierunt ab exterminatore ^c. Quoniã qui contra ſuprapoſitã ſibi poteſtatem murmurat, liquet quòd illum redarguit, qui eandem homini poteſtate dedit ^d. Quocirca D. Paulus Philippēſibus mandat ^e, vt omnia faciant ſine murmurationibus, & hæſitationibus, vt ſint ſine querela, & ſimplices filij Dei, ſine reprehẽſione in medio nationis præſentis, atq; peruerſe. Sed vtinã addi iam de clericis poſſet, quod ille laicis ibi attribuit dicendo: Inter quos luceatis, ſicut luminaria in mūdo, verbum vitæ continentes ad gloriam meã in die Chriſti. Si murmuraciones, & rebelliones in clericis, & potiſſimū Canoniciſ cōtra ſuos Superiores tãte non fuiſſent, proculdubio tãtas Deus clero non immiſſiſſet plagas, & calamitates. Quamobrẽ perpetuò aurea hæc capiētis ſentẽtia ^f memorię eorum fixa inhereat, vel parietibus Capituli, aut tẽpli inſcribatur: Auris celi audit omnia, & tumultus murmurantiũ non abſcõdetur. Custodite ergo vos à murmuracione, quæ nihil prodeſt, & à detractiõne parcite linguæ, quoniam ſermo obſcurus in vacuum non ibit. Hinc nō temerè in oẽtaua Synodo

f in d. c. ſin. que alleg. Diſt. in pract. crim. can. Prouiſiones alicuius calu- nijs impugnat, quæ poena mul- tiandus ſit.

a. c. 1. de elec. 196.

b. 1. Corinth. 10. cap. c. Exod. 15. 27. 16. cap. d. Greg. in mor. val. lib. 25. c. 22. c. cap. 2.

f. Sap. 1. cap. Inſignis contra murmuraciones ſententiã.

a. c. alienus.
diff. 90.
Murmuratores
quomodo pun-
diendi.
b. 1. Corinth. 10.

e. Iuo parte 3.
decret. cap. 51.
d. Eccles. 10.

e. Ista d. de sum.
bon. lib. 3. c. 4.
f. 1. Corinth. 11.
g. Iuo 13. part.
decret. cap. 56.

h. Iuo d. parte
cap. 57.
i. 1. Corinth. 6.
k. ut habet Iuo
parte 13. decret.
cap. 51.
l. Sermon 260.
Murmuratio
conuentus cle-
ricorum, & ci-
uitates multas
destruxit.

m. Psalm. 38.
Bonu ubique
proferre non
debemus.

Synodo generali constitutum fuit^a: Alienus sit
trum vnitate, qui murmurat, & opus eius abijciat
murmurans extiterit: Ne poenam murmurantium
rat, de qua Apostolus scribit^b: Neque enim murmu-
ritis sicut quidam murmurauerunt, & perierunt
terminatore. Iuxta mensuram itaque operis pec-
(quod in hac sententia Apostoli plenius declaratur
cerdotis iudicio poeniteat e.

Vir prudens & disciplinatus, vt sapientis inquit
murmurabit correptus. Nam etiamsi ignoret cor-
patitur, per hoc tamen se iuste pati arbitrat, quod
illo iudicatur, cuius nunquam iniusta iudicia sunt
quis vero videtur contentiosus esse, dicente Apostolo
Nos talem consuetudinem non habemus, neque E-
Dei: si quis hoc facit, ex decreto Hilarij Papae^c in
vsquequo corrigatur. Frequens enim & vsitata Ca-
corum capitulantium vox haec est contra Superiores
reformationem inducere, & deprauatos eorum
corrigere conantes: Nos talem consuetudinem nu-
bemus. Sed huiusmodi in lingua lasciuia triduaana
tentia expiandi essent^d. Imò quia Apostolus dicit
que maledici regnum Dei possidebunt: Ex sententia
ronymi^e si quis hoc peccatum admiserit, tam gra-
poenitere debet, quam grande perpetravit scelus, &
regno Dei non separetur.

Hinc D. Augustinus fratribus suis sermonem facit
O quam pestis misera, & mortalis est, inquit, ipsa
muratio, & quam venenosa. Haec enim est, que con-
tus clericorum, & ciuitates multas destruxit. Est
grande periculum est inter murmuratores habitare,
expellendi sunt tales, ne ceteri corrumpantur pec-
Deponite murmura, claudite intra dentes linguam
nite custodiam ori vestro, & filete. Non solum à
sed etiam quandoque à bonis silere laudabile est. A-
nim sanctus Propheeta^m: Silui à bonis. Nam bonum
que proferre non debemus, sed tempus proferendi ag-
scamus in cunctis. Estote igitur non loquaces, sed
ces: calcate murmuraciones, & fugite eas vt mors
Nam murmurare, detrahere, vel despiciere, hypocritarum
conditio est, & ignorantium. Murmurare denique d-

trahere hypocrita non fatiatur de omnibus maledicens, vt ipse solus cunctis prædicetur beatus. Omnia iudicat, vt nemo sit, qui eum audeat iudicare. Omnia despicit, vt ipse solus sit, qui ab omnibus aspiciatur.

Et D. Bernardus *: Cùm, inquit, eligit homo esse in congregatione multorum, nunquid eliget esse magister, qui nondum discipulus fuit? & docere, qui didicit nunquam? Eligit abiectus esse in domo Dei sui, & subiectus esse magistro, sub quo frangatur eius voluntas, & obedientiæ fræno concupiscētia reprimatur: sitque quod ait Propheta ^b, Imposuisti homines super capita nostra. Nec dedignandū seruo, quod præcessit in Domino. Siquidem non est seruus maior Domino suo ^c, Sed iam tibi in obedientiæ via aliqua fortassis dura, & aspera occurrere possunt, vt accipias interdum præcepta nonnulla, quæ licet salubria sint, minus tamen suauia videantur. Haec si moleste cæperis sustinere, si diiudicare Prælatum, si murmurare in corde, etiam si exterius impleas quod iubetur, nõ est hæc virtus patientiæ, sed velamentum malitiæ. Necesse est ergo, vt illucescat dies paciēticiæ, per quam omnia dura, & aspera, tacita amplectaris conscientia. Ergo ne incurrat, qui currit, illuminari necesse est lumine discretionis, quæ mater virtutū est, & consummatio perfectiōnis. Hæc nimirum docet, ne quid nimis. At verò quia omnino rara ista auis est in terris, huius discretionis locum in vobis, fratres, suppleat virtus obedientiæ, vt nihil plus, nihil minus, nihil aliter quàm imperatū sit faciatis. Et idem alibi ^d. Multos, inquit, videmus post præcipientis imperiū multas facere quæstiones; Cur, quare, quamobrem, sapius interrogare, crebras ingeminare querelas, querere, quare hoc præcipit, vnde hoc venit, quis hoc adinuenit cõsiliū. Inde murmuratio, inde verba murmurationem, & indignationem sonantia, & redolētia amaritudinem. Inde frequens excusatio, simulatio impossibilitatis, aduocatio amicorum: Non sic Abraham. Audi quid Dominus de simplici populo protestetur: In auditu, inquit ^e, auris, obediuit mihi, vt videlicet ostenderet vno eodemque momento processisse & imperantis imperiū, & obsequium obsequentis.

a in serm. 3. de circūcisio. Domini.

In cōgregatione multorum agere cupiētis, quæ debeat esse intentio.

b Psal. 65.

c Ioann. 13.

Ne in corde quodam murmurandum est.

Discretio mater virtutū est, cõsummatio perfectiōnis, eamq. supplet obedientia.

d in serm. de virt. obediēti.

Hæc sunt Canonicoꝝ contra reformationem verba.

e Psal. 174.

E Quam